
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 5/1(37), 86-87

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ORGANIZOWANIE EGZAMINÓW ADWOKACKICH PRZEZ POSZCZEGÓLNE RADY ADWOKACKIE

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 2 grudnia 1960 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu wniosku objętego uchwałą Rady Adwokackiej w Białymstoku z dnia 11 września 1960 r. o uchylenie przez Naczelną Radę Adwokacką uchwały Wydziału Wykonawczego z dnia 1 lipca 1960 r. w sprawie organizowania egzaminów adwokackich,

postanowił:

udzielić Radzie Adwokackiej w Białymstoku w sprawie organizowania egzaminów adwokackich następującego wyjaśnienia:

Uchwała Wydziału Wykonawczego z dnia 1 lipca 1960 r. zmierzała do wykonania § 15 obowiązującego regulaminu kształcenia aplikantów adwokackich i egzaminu adwokackiego, co znalazło wyraz w jej powołaniu się na § 15 jako podstawę prawną uchwały.

Zgodnie z § 15 regulaminu egzaminy adwokackie mają nadal odbywać się oddzielnie dla każdej izby adwokackiej przy zachowaniu przez każdą radę adwokacką w całej pełni jej uprawnień w dziedzinie organizowania egzaminu adwokackiego dla aplikantów jej okręgu działania.

Względny celowości, przytoczone szczegółowo w uchwale z dnia 1 lipca 1960 r., uzasadniają jednak konieczność wyznaczenia niejednokrotnie egzaminu adwokackiego na sesji wspólnej odbywanej dla dwóch lub więcej izb w siedzibie jednej z nich. Uchwała z dnia 1 lipca 1960 r. ma właśnie na celu wskazanie, które izby najbardziej nadają się do zestawienia ich ze sobą dla odbycia wspólnej sesji egzaminacyjnej w siedzibie jednej z tych izb. Czyni temu zadość wykaz w pkt 1-7 i 9 uchwały. Zestawienie to stanowi jedynie wytyczną, którą Wydział Wykonawczy zamierzał kierować się przy organizowaniu egzaminów adwokackich, jednakże bez naruszenia samej zasady ustalonej w § 15 regulaminu oraz uprawnień rad adwokackich w tej dziedzinie.

Toteż Naczelna Rada Adwokacka nie miała zastrzeżeń, by przychylić się do wniosku Rady Adwokackiej w Olsztynie z dnia 21.IX.1960 r. o umożliwienie aplikantom Izby olsztyńskiej składania egzaminu na sesji egzaminacyjnej w Gdańsku, a nie w Bydgoszczy, jak to ustalał wykaz objęty uchwałą Wydziału Wykonawczego z dnia 1 lipca 1960 r.

Podobnie Wydział Wykonawczy nie będzie stawiał żadnych przeszkód Radzie Adwokackiej w Białymstoku do zorganizowania egzaminu adwokackiego dla swoich aplikantów na odrębnej sesji w Białymstoku bądź też na wspólnej sesji w siedzibie innej izby, jeżeli przemawiać będą za tym względy celowości.

W świetle tego wyjaśnienia wywody zawarte w uchwale Rady Adwokackiej w Białymstoku z dnia 11 września 1960 r. na temat sprzeczności uchwały Wydziału Wykonawczego z dnia 1 lipca 1960 r. z prawem są merytorycznie bezprzedmiotowe, a niezależnie od tego prośba Rady Adwokackiej w Białymstoku o przedstawienie Naczelnej Radzie Adwokackiej wniosku o uchylenie tej uchwały Wydziału Wykonawczego, jako sprzecznej z prawem, nie może być uwzględniona, skoro według art. 38 ust. 1 ustawy o u.a. Naczelną Radę Adwokacką władna jest uchylać tylko uchwały rad adwokackich, a nie Wydziału Wykonawczego.

2. ROZWIĄZANIE ZESPOŁU WBREW WOLI JEGO CZŁONKÓW WYMAGA UPRZEDNIEGO WYCZERPANIA WSZELKICH ŚRODKÓW ZMIERZAJĄCYCH DO UZDROWIENIA STOSUNKÓW W ZESPOLE

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 2 grudnia 1960 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego Nr 1 w A od uchwały Rady Adwokackiej w B z dnia 27 czerwca 1960 r. w przedmiocie rozwiązania tego Zespołu, po wysłuchaniu ustnych wyjaśnień kierownika Zespołu adw. X,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w B. uchylić.

Z uzasadnienia

(...) W myśl art. 69 u. o u.a. zespoły adwokackie stanowią wyższą uspołecznioną formę wykonywania czynności zawodowych adwokata. Należy więc w zasadzie dążyć do tego, aby cała adwokatura wykonywała swój zawód w takiej wyższej formie, i dlatego obowiązkiem organów adwokatury jest popierać w ustawowych granicach dążenie adwokatów do tworzenia zespołów adwokackich.

Konsekwencją tego musi być troska o utrzymanie istniejących zespołów.

Rozwiązanie zespołu, i to wbrew woli członków zespołu, jest decyzją wkraczającą bardzo głęboko w życie korporacyjne i w byt członków Zespołu i jest najostrzejszą formą potępienia organizacji i pracy danego zespołu, jaką władze samorządowe mogą wobec zespołu zastosować. Dlatego też zastosowanie tak ostrej sankcji jak rozwiązanie zespołu wymaga uprzedniego wyczerpania wszelkich środków zmierzających do uzdrowienia stosunków w zespole.

W konkretnym wypadku Rada Adwokacka w B nie podjęła żadnych kroków w kierunku poprawy pracy w Zespole Adwokackim Nr 1 w A i nie wydała w tym względzie żadnych zarządzeń, lecz zastosowała od razu najostrzejszą sankcję (...).